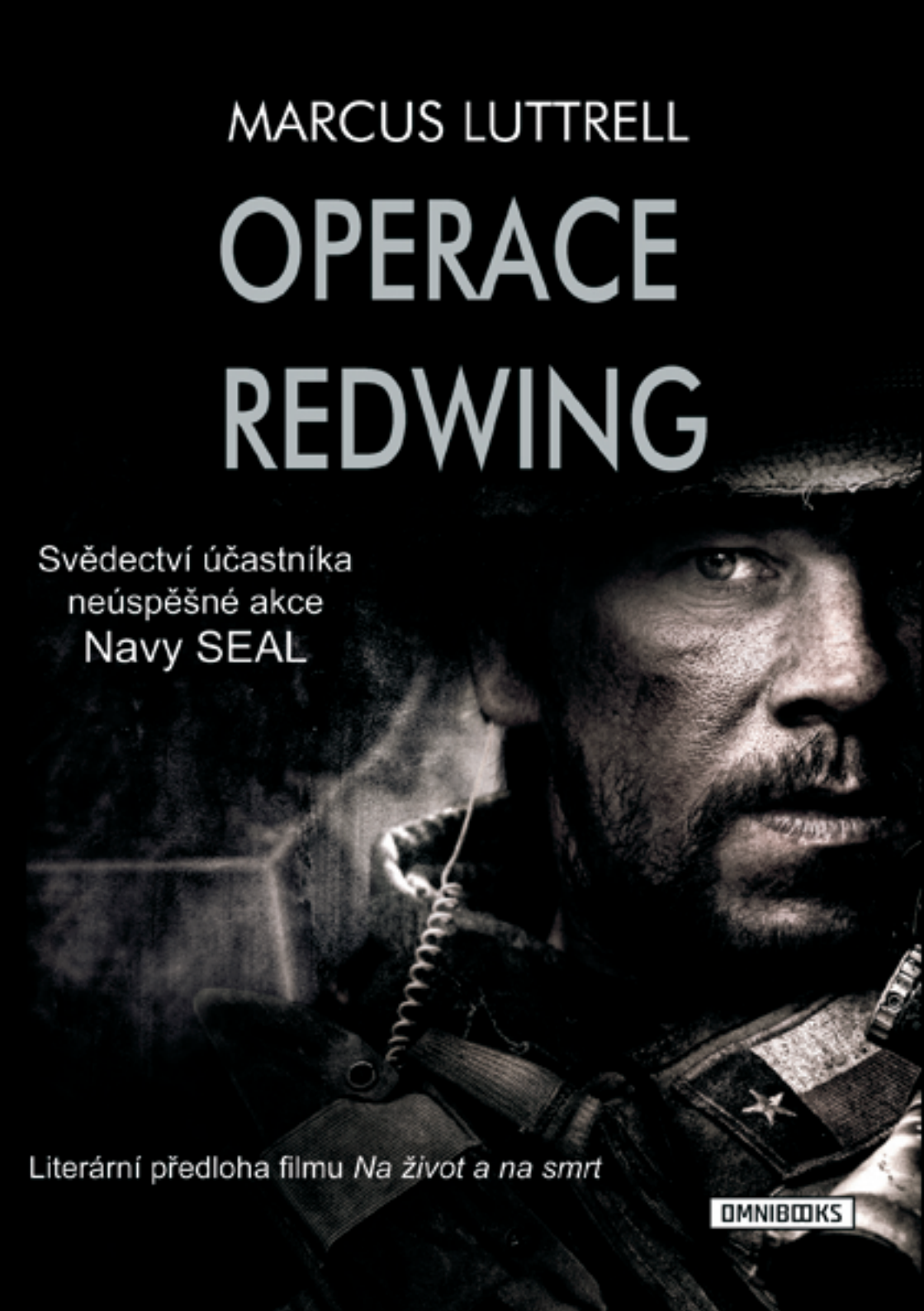

MARCUS LUTTRELL

OPERACE REDWING

Svědectví účastníka
neúspěšné akce
Navy SEAL

Literární předloha filmu *Na život a na smrt*

OMNIBOOKS

Copyright © 2007 by Marcus Luttrell
Originally published in hardcover by Little, Brown and Company,
June 2007
Translation © Daniel a Vlastimil Dominikovi
ISBN 978-80-87788-10-3 (PDF)

MARCUS LUTTRELL

OPERACE REDWING

**Svědectví účastníka neúspěšné bojové akce
Navy SEAL**

OMNIBOOKS

2014

Poznámka překladatele

Označení vojenských hodností v americké armádě je značně různorodé a liší se v jednotlivých složkách armády (pozemní armáda, letectvo, námořnictvo, námořní pěchota, pobřežní stráž). Je rovněž výrazně odlišné od označení hodností v Armádě České republiky, zejména u poddůstojnických hodností. Aby bylo z textu patrné, jakou hodnost mají osoby uvedené v textu, byly použity názvy z českého prostředí, které odpovídají úrovni americké hodnosti ve velitelské hierarchii.

Tato kniha je věnována památce Murpha, Axeho a Danny Boye, Kristensena, Shaneho, Jamese, Seniora, Jeffa, Jacquese, Taylora a Mace. Těchto jedenáct mužů z čet Alfa a Echo bojovalo a zemřelo v afghánských horách ve snaze zachránit mi život a měl jsem čest sloužit s nimi své zemi. Není dne, abych si na ně všechny s hlubokým pohnutím a bolestným smutkem nevzpomněl.

PŘEDMLUVA

Bude to vůbec někdy snadnější? Dům od domu, dálnice za dálnicí, stát za státem? Zatím ne. Už jsem tu zas, za volantem pronajatého SUV projíždějícího po další hlavní ulici kolem obchodů a benzinové stanice. Tentokrát ve větrem bičovaném malém městečku na Long Islandu ve státě New York, na jižním pobřeží u dlouhých atlantických pláží. Přicházela zima a nebe bylo platinové. Pod tmavými nízkými mraky se převalovaly bílé vrcholky vln. Naprosto příhodné, protože tentokrát to mělo být těžší než jindy. Mnohem těžší. Našel jsem orientační bod, místní poštu, zastavil jsem za budovou a zaparkoval. Vystoupili jsme z auta do chladného listopadového dne a kolem nohou nám poletovaly zbytky spadaneho podzimního listí. Nikdo nechtěl jít první; nikdo z pěti mužů, kteří mě doprovázeli, a chvíli jsme tam jen tak postávali jako skupinka pošťáků, co mají zrovna přestávku.

Věděl jsem kam jít. Dům stál jen o pár metrů dál. V jistém smyslu jsem tam už kdysi byl - v jižní Kalifornii, v severní Kalifornii a v Nevadě. Během několika příštích dnů jsem měl navštívit ještě Washington a Virginia Beach. A tolik toho bude úplně stejného. Ten známý ničující smutek. Ten typ bolesti, která zavládne, když mladí muži zemřou ve svých nejlepších letech. V každém domově stejný prázdný pocit. Ten stejný neovladatelný pláč. Tentýž pocit sklíčenosti statečných lidí snažících se být statečnými; životy, které byly úplně stejným způsobem zničeny na prach. Je to žalostné.

Stejně jako předtím jsem byl nositelem té strašné zprávy. Jako by nikdo neznal pravdu, dokud jsem nepřišel. Tolik týdnů a měsíců po tolika pohřbech. Toto malé shromáždění v Patchogue na Long Islandu bude pro mne nejhorší. Snažil jsem se ovládnout emoce. Ale opět se mi v duchu ozval ten strašný, strašný výkřik, ten stejný, jaký mě budí, noc za nocí se násilně vtírá do mých osamělých snů a je potvrzením viny. Nekonečné viny toho, kdo přežil.

„Pomoz mi Markusi! Pomoz mi, prosím!“

Byla to zoufalá prosba v horách v cizí zemi. Byl to výkřik ozývající se ozvěnou v hlubokých roklích jednoho z nejpustějších míst na zemi. Byl to téměř nesrozumitelný výkřik smrtelně zraněné bytosti. Byla to prosba, kterou jsem nemohl splnit. Nemohu na ni zapomenout. Protože ji vyslovil jeden z nejlepších lidí, jakého jsem kdy potkal, muž, který byl zároveň mým nejlepším přítelem. Všechny ty návštěvy byly strašné. Danova sestra a manželka podpírající se navzájem. Erikův otec, admirál, sám se svým zármutkem. Jamesova snoubenka a otec, Axeho manželka a rodinní přátelé. Shaneova otřesená matka v Las Vegas. To všechno bylo hrozné, ale tentokrát to bude ještě horší.

Konečně jsme vyrazili vířícím listím do chladné zvláštní ulice, až k malému domku s malinkou předzahrádkou, s trávou v těchto dnech neposekanou. Ale v předním okně stále byla světlý ozářená americká vlajka. Byla to světlá vlastenectví a pořád vyzývavě svítila, jako by tam neustále byl. Mikeyovi by se to líbilo.

Všichni jsme se na chvíli zastavili a pak jsme vystoupali po několika schodech a zaklepli na dveře. Žena, která nám otevřela, byla krásná. Dlouhé tmavé vlasy, oči plné slz. Jeho matka. Věděla, že jsem byl poslední, kdo ho viděl živého a vzhlížela ke mně s tak hlubokým smutkem v očích, že mě to málem zlomilo a řekla tiše: „Děkuji, že jste přišli.“ Nějak se mi podařilo ze sebe vypravit: „Jsem zde zde kvůli vašemu synovi.“

Když jsme všichni vešli dovnitř, podíval jsem se na stůl v hale a na něm stála velká zarámovaná fotografie muže dívajícího se přímo na mě, mírně se usmívajícího. Zase tu byl všude okolo Mikey a já slyšel jeho matku, jak se ptá: „Netrpěl, že ne? Prosím, řekněte mi, že netrpěl.“

Musel jsem si rukávem otřít oči, než jsem odpověděl: „Ne Maureen, netrpěl, zemřel okamžitě.“ Řekl jsem jí to, co chtěla slyšet. Taková taktická odpověď se ukázala být nezbytnou výbavou jediného přeživšího.

Pokoušel jsem se jí říct o nezlomné odvaze jejího syna, jeho silné vůli a pevném ovládnutí. Jak jsem očekával, zdálo se, že si dosud nic nepřipustila, dokud jsem jí to nesdělil já. Byl jsem nositelem té definitivní špatné zprávy.

V průběhu několika dalších hodin jsme se snažili mluvit jako dospělí lidé, ale bylo to příliš obtížné. Bylo toho tolik, co jsme si mohli říct a tolik toho, co jsme si nikdy říct nemohli. Ani podpora mých tří parťáků a newyorského hasiče a policisty, kteří nás doprovázeli, na tom nemohla nic změnit.

Ale byla to cesta, kterou jsem musel dokončit. Sám sobě jsem slíbil, že to za každou cenu udělám, protože jsem věděl, co to pro každého z nich znamenalo. Sdílení osobní úzkosti s někým, kdo tam byl. Dům za domem, zármutek za zármutkem. Považoval jsem to za svou povinnost, ale ani tak to nebylo o nic jednodušší. Maureen nás při odchodu všechny objala. Obřadně jsem se poklonil fotografii svého nejlepšího přítele a sešli jsme tou smutnou cestičkou na ulici.

Dneska to bude stejně strašné, protože jsme měli namířeno k Heather, Mikeyho snoubence žijící v bytě v New Yorku. Nebylo to spravedlivé. Touhle dobou už měli být manželé. A den poté jsem měl jet na Arlingtonský národní hřbitov navštívit hroby dalších dvou chybějících přátel.

Podle všech kritérií to byla nákladná, dlouhá a melancholická cesta po Spojených státech amerických, placená organizací, pro kterou pracuji. Oni to chápou, stejně jako já a my všichni. O mnoha velkých společnostech, které mají dlouholeté zaměstnance, se můžete hodně dovědět z jejich firemní filozofie nebo psaného kodexu. Je to text, který definuje postavení zaměstnanců a jejich chování. Několik let jsem se snažil založit svůj život na této základní myšlence:

„V nejistých dobách existuje zvláštní druh bojovníka, připraveného reagovat na volání národa; obyčejný člověk s neobyčejnou touhou uspět. Zocelený strastmi stojí bok po boku s nejlepšími příslušníky amerických speciálních jednotek, aby sloužil své zemi a americkému lidu a bránil jeho způsob života. Jsem takovým mužem.“

Jmenuji se Marcus. Marcus Luttrell. Jsem velitelem týmu amerických Navy SEAL, SDV Team 1, četa Alfa. Jako každý jiný SEAL jsem vycvičen v použití zbraní, v demolicích a v boji beze zbraní. Jsem odstřelovač a týmový zdravotník. Ale především jsem Američan. Když zazní zvon, půjdu bojovat za svou zemi a za své kolegy z týmu. Když to bude nutné, tak až do posledního dechu. A to ne jen proto, že jsou k tomu příslušníci SEAL cvičeni, ale proto, že sám chci. Jsem vlastenec, bojuji s osamělou hvězdou Texasu na pravé paži a další vlajkou Texasu na srdci. Porážka je pro mě nepřijatelná.

Mikey zemřel minulé léto roku 2005, když bojoval po mém boku v horách severovýchodního Afghánistánu. Byl to nejlepší důstojník, jakého jsem poznal. Bojovník s duší z ocele, s obrovskou, téměř neuvěřitelnou odvahou tváří v tvář nepříteli. Dva lidé, kteří by to potvrdili, byli moji kamarádi, kteří tam nahoře také bojovali a zahynuli.

Byli to Danny a Axe, další dva američtí hrdinové. Dvě vyčnívající postavy v bojové jednotce, kde je odvaha běžnou ctí. Jejich životy jsou důkazem hlavního článku filozofie amerických Navy SEAL:

„Nikdy se nevzdám. Vytrvám a nebudu se vyhýbat nepříznivým podmínkám. Můj národ ode mne očekává, že budu fyzicky zdatnější a psychicky silnější než můj nepřítel. Když budu sražen k zemi, vždy znovu povstanu. Nasadím poslední zbytky sil, abych chránil členy svého týmu a splnil naši misi. Nikdy nepřestanu bojovat.“

Jak jsem se zmínil, jmenuji se Marcus a tuto knihu píšu pro své tři kamarády, Mikeyho, Dannyho a Axeho. Když ji nenapíšu, nikdo nikdy nepochopí nezměrnou odvahu těchto tří Američanů pod palbou. A to by byla ta největší tragédie.

1

DO AFGHÁNISTÁNU... V LÉTAJÍCÍM SKLADIŠTI

Byl to čas odplaty za Světové obchodní centrum. Šli jsme po těch chlápčích, co to udělali. A když ne přímo po nich, tak po jejich pokrevních bratřích, šilencích, kteří si nás stále přáli vidět mrtvé a kteří to mohli zkusit znovu.

Loučení bývají mezi příslušníky Navy SEAL odměřená, poplácání po zádech, chlapské objetí. Nikdo nepromluví o tom, na co všichni myslí: *Už je to tu zas chlapci, jdeme do války, další problémové místo. Další potrhlý nepřítel pokoušející své štěstí proti nám... musejí to být blázni.*

Je to vlastnost SEAL - naše nevyřčená neporazitelnost, tichý kodex elitních bojovníků armády Spojených států. Velcí, rychlí, dobře vycvičení, po zuby ozbrojení chlapi. Experti v boji beze zbraně, tak tiší, že nás nikdy nikdo neslyší přicházet. Mistři strategie, profesionální střelci z pušky, umělci s kulometem, a když je třeba, šikovní s nožem. Stručně řečeno, věříme, že je na světě málo problémů, které bychom nedokázali vyřešit silnou náloží nebo dobře mířenou kulkou.

Operujeme na moři, ve vzduchu i na zemi. Podle toho jsme dostali jméno. U.S. Navy SEAL, pod vodou, na vodě nebo na souši. Člověče, tohle všechno umíme. Tam, kam jsme měli namířeno, to bude výhradně na pevnině. Hodně daleko od vody. Tři tisíce metrů vysoko v nezalesněné pusté horské krajině, v jednom z nejopuštěnějších míst na světě, kde neplatí žádné zákony, v Afghánistánu.

„Sbohem, Markusi.“ „Hodně štěstí, Mikeyi.“ „Je to v pohodě, Matte.“ „Tak zatím nashle, hoši.“ Pamatuji si to, jako by to bylo včera. Někdo otevřel dveře do našeho pokoje v ubikaci a do teplé tmavé bahrajnské noci se rozlévá světlo. Jsme v podivném pouštním království, spojeném se Saudskou Arábií pětadvacetikilometrovou Cestou krále Fahda.

Nás šest, oblečených v lehké bojové výstroji - pouštní maskovací uniformě, bojových botách Oakley - vyšlo ven do mírného teplého vánku. Byl březen 2005 a ještě nebylo vedro jako v peci, jak zde bývá v létě. Ale pro skupinku Američanů na jaře i tak neobyčejné teplo, dokonce i pro Texasana, jako jsem já. Bahrajn leží na 26. stupni severní zeměpisné šířky. To je víc než 650 kilometrů jižněji od Bagdádu a je tam horko.

Naše jednotka byla umístěna na jižním okraji hlavního města Manáma, nahoře, v severovýchodním cípu ostrova. To znamenalo, že nás museli pro všechny lety z a do Bahrajnu převážet přes město na americkou leteckou základnu na ostrově Muharraq. Nevadilo nám to, ale ani jsme to nemilovali.

Ta krátká asi osmikilometrová cesta nás vedla městem, které se cítilo stejně jako my. Místní lidé nás také neměli rádi. Vrhali po nás otrávené pohledy, jako by byli k smrti unaveni naší přítomností. Je pravda, že v Manámě byly čtvrti známé jako území černé vlajky, kde prodavači, majitelé obchodů a obyčejní občané vyvěšovali černé vlajky na své domy, aby naznačili, že *Američané zde nejsou vítáni*. Řekl bych, že to nebylo tak zlé, jako *Židům vstup zakázán* v Německu za Hitlera. Ale v celém arabském světě existují skryté proudy nenávisti. My jsme věděli, že tam je mnoho příznivců islámského extremismu, fanatiků z Tálíbanu a al-Káidy. Černé vlajky fungovaly a od těch oblastí jsme se raději drželi dost daleko.

Ovšem museli jsme projíždět městem v nechráněných vozidlech po jiné silnici vedoucí po náspu, po Cestě šejka Hamada, pojmenované po emírovi. Mají zde spoustu umělých náspů a mostů a řekl bych, že jich postaví ještě víc, protože tam je ještě dvaatřicet mnohem menších ostrůvků, tvořících níže položenou část Bahrajnského souostroví, hned u západního pobřeží Saudské Arábie v Íránském zálivu. A tak jsme projížděli Manámou k Muharraqu, kde byla jižně od hlavního bahrajnského mezinárodního letiště umístěna americká letecká základna. Tam na nás čekal C-130 Hercules, obrovský turbovrtulový nákladní letoun. Ve vzduchu je to jedno z nejhlučnějších letadel, velká ozvěnou znějící kovová jeskyně speciálně zkonstruovaná k transportu těžkých nákladů – a ne citlivých jemných a poetických zábavných společníků jako jsme byli my. Naložili jsme a upevnili naši nutnou výbavu - těžké zbraně (kulomety), pušky M4, pistole SIG-Sauer ráže 9 mm, bojové nože, ná-

bojové pásy s municí, lékařské potřeby a komunikační zařízení. Pár kluků si pověsilo houpací síť z husté síťoviny. My ostatní jsme se posadili do sedadel z té stejné síťoviny. Nebyla to první třída. Ale žabí muži necestují nalehko a nevyžadují pohodlí. Ti žabí muži jsme mimochodem my. Jak jsme byli nacpaní v tomto létajícím skladišti, naprosto primitivním dopravním prostředku, trochu jsme z legrace remcali a bědovali. Ale pokud nás šest vysadili na nějaké zatracené bojiště a byli jsme na kůži promočení, promrzlí, zranění, chycení v pasti, čelící přesile, bojující o život, neuslyšeli byste od nás jediné slůvko stížnosti. Tak se chová naše bratrstvo. Je to přísně americké bratrstvo, většinou ukuté krví, pracně vytvořené a nerozlučné. Postavené na sdíleném vlastnictví, sdílené odvaze a sdílené důvěře jeden v druhého. Na světě není mnoho podobných bojových jednotek, jako jsme my.

Posádka zkontrolovala, zda jsme všichni připoutáni a pak se motory rozeřvaly. Proboha, ten hluk byl neuvěřitelný. Bylo to, jako bych seděl přímo v motorovém prostoru. Celé letadlo se otřásalo a rachotilo, jak jsme se rozjížděli po startovací dráze a vzletli přímo do pouštního větru, který v poryvech vál z Arabského poloostrova. Na palubě nebyli žádní jiní pasažéři kromě posádky a nás vzadu mířících udělat bohulibou práci pro americkou vládu a našeho vrchního velitele George W. Bushe. V podstatě jsme byli osamoceni, jako obvykle. Naklonili jsme se nad Bahrajnským zálivem a udělali dlouhou levotočivou zatáčku, abychom se dostali na náš východní kurs. Bylo by sakra rychlejší, kdybychom zamířili přímo na severovýchod přes záliv. Ale to by nás zavedlo nad pochybné jižní vrchoviny Íránské islámské republiky a to my neděláme.

Místo toho jsme zůstali na jižním kurzu a pokračovali vysoko nad přátelskou pobřežní pouští Spojených arabských emirátů, severně od žhavých písků pouště Rub al-Chálí, tak zvané Pusté končiny. Za námi zůstalo výbušné prostředí fanatické zášti v Iráku a nedalekém Kuvajtu, kde jsem sloužil dřív. Pod sebou jsme měli mnohem přátelštější osídlené pouštní království Katar, budoucí centrum světových zásob zemního plynu a ropou nasáklý emirát Abú Dhabí, zářící moderní výškové stavby Dubaje, a dále na východ skalnaté pobřeží Ománu.

Nikdo z nás nebyl nějak zvlášť smutný z toho, že Bahrajn opouštíme. První zemi na Blízkém východě, kde byla objevena ropa. Měl svou vlastní historii a my se často bavili na místních tržištích smlouváním s trhovci o cokoliv. Ale nikdy jsme se tam necítili doma. A jak jsme

stoupali k tmavému nebi, uvědomovali jsme si, že za sebou necháváme vše, co bylo bohem zapomenutou zemí na severu zálivu, a vyrážíme na novou misi, které jsme rozuměli. V Bagdádu jsme stáli proti nepříteli, kterého jsme málokdy viděli. Měli jsme za úkol vyrazit a najít ho, a když jsme ho našli, málokdy jsme věděli, co je zač. Al-Káida nebo Tálibán, šiité nebo sunnité, Iráčané nebo zahraniční bojovníci za svou věc, bojující za Saddáma, rebelové bojující za nějakého jiného boha, než byl ten náš? Za boha, který schvaloval vraždění nevinných civilistů, za boha, který fakticky odkopl deset příkázání do autu, mimo hru.

Byli všudypřítomní a vždy nebezpeční. Neustále nás mátlí, jestli víte, co mám na mysli. Při odletu v obřím nákladním Herculesu jsme opouštěli místo, které se systematicky rozpadávalo na kusy.

Afgánistán, to bylo něco úplně jiného. Ty hory na severovýchodě, západní konec mohutného pohoří Hindúkuš. To byly ty stejné hory, kde Tálibán ukrýval sílnice z al-Káidy a chránil stoupence Usámy bin Ládina, když plánovali útok na Světové obchodní centrum 11. září v New Yorku.

To bylo místo, kde bin Ládinovi bojovníci našli domácí základnu. Příznějme si to, *al-Káida* znamená základna, a Tálibán to vše za peníze saudskoarabského fanatika bin Ládina umožnil. Právě v tuto chvíli ti samí chlápci, zbytky Tálibánu a pár posledních bojovníků al-Káidy, byli připraveni začít znovu. Pokusit se probojovat přes horské průsmyky s cílem založit nové výcvikové tábory, vojenská velitelství a případně nastolit svou vlastní vládu namísto té demokraticky zvolené.

Nemuseli to být přesně ti chlápci, kteří naplánovali 11. září. Ale byli to zcela určitě jejich potomci a dědicové, jejich následovníci. Byli součástí skupiny, která toho neblahého úterního rána v roce 2001 zničila Severní a Jižní věž v centru New Yorku. Naším nadcházejícím úkolem bylo zastavit je jakýmkoliv možným způsobem přímo v těch horách.

Prozatím nám tihle horalé dávali v potyčkách s naší armádou dost zabrat. Což byl v podstatě důvod, proč se vyšší velení rozhodlo povolát nás do akce. Když se situace opravdu zkomplikuje, obvykle pošlou pro nás. Proto členové SEAL tráví roky výcvikem na základně Coronado v Kalifornii a ve Virginia Beach. Hlavně kvůli dobám, jaké teď nastaly. Kdy sametová rukavička Strýčka Sama udělá místo železné pěsti SPECWARCOMu (velení speciálních jednotek).

Proto jsme tu všichni byli. Naše mise byla možná strategická, do-

konce tajná. Ale nám, šesti členům Navy SEAL v otřásajícím se trupu Herculesu vysoko nad Arabskou pouští, byla jedna věc naprosto jasná. Byla to odplata za Světové obchodní centrum. Šli jsme po těch chlápčích, co to udělali. Ne po těch, co to skutečně provedli, ale po jejich pokrevních bratřích. Po šilencích, kteří nás stále chtěli zabít a mohli se znovu pokusit o to stejné.

Věděli jsme, pro co si jdeme a věděli jsme, kam pro to jdeme. Přímou nahoru na vrcholky Hindúkuš. Někam do těch hor, kde se stále mohl skrývat bin Ládin a kde se pořád ukrývaly bandy jeho následovníků. Někde.

Ta jednoznačnost cíle byla pro nás inspirativní. Pryč byly zrádné prašné zadní uličky Bagdádu, kde se už tříleté a čtyřleté děti učily nás nenávidět. V Afghánistánu na nás čekalo prastaré bojiště, kde jsme se mohli střetnout s nepřítelem, síla proti síle, lstivost proti lstivosti, ocel proti oceli.

To může být pro vojáka pravidelné armády trochu deprimující. Ale ne pro příslušníky SEAL, a já mohu s absolutní jistotou říct, že nás šest bylo vzrušeno tou vyhlídkou, těšili jsme se, že tam venku budeme dělat naši práci. S důvěrou v konečný úspěch, jisti si naším výcvikem, zkušenostmi a úsudkem. Víte, my jsme neporazitelní. To je to, co nás učili a čemu věříme.

Je to napsáno černé na bílém v oficiální filozofii U.S. Navy SEAL, poslední dva odstavce, které zní:

„Cvičíme se pro válku a boj, abychom zvítězili. Jsem připraven nasadit všechny své bojové schopnosti, abych splnil svou misi a cíle stanovené mou zemí. Své povinnosti budu vykonávat bez váhání a pokud to bude nutné i s použitím násilí, ovšem budu při tom veden nejvlastnějšími principy, které bráním. Stateční muži bojovali a umírali při budování hrdé tradice a obávané pověsti, kterou jsem povinen dál šířit. V nejhorších situacích je základem mých rozhodnutí a každého činu odkaz mých týmových kolegů. Nikdy neselžu.“

Všichni jsme si nechali narůst vousy, abychom vypadali víc jako afghánští bojovníci. Bylo pro nás důležité vypadat jako civilisté. Přesto vám zaručuji, že kdybyste postavili tři příslušníky SEAL na přelidněné letiště, poznám je všechny jen podle postoje, jejich sebedůvěry, očividné disciplíny a způsobu chůze. Netvrdím, že by je poznal kdokoli, ale já rozhodně ano.

Muži, kteří se mnou cestovali z Bahrajnu, byli i podle měřítek Navy